

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. K.**, narozený dne x. x. x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 12000 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x. x. x č. j. CPR-x

takto:

- I. Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2. 10. 2020 č. j. CPR-26422-3/ČJ-2020-930310-V235 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Ireny Strakové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 6. 2020 č. j. KRPA-

164225-11/ČJ-2020-000022-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanovil v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se stanovila doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce podává žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), neboť tvrdí, že byl zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují její práva nebo povinnosti. Žalobce se domníval, že rozhodnutím byla porušena následující ustanovení: ust. § 2 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, ust. § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (ust. § 2 odst. 4 správního řádu), ust. § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé a ust. § 52 správního řádu, žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Dle žalobce ze skutečného stavu věci vyplývají následující skutečnosti. Uvedl, že se dostavil dne 24. 06. 2020 na Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha, za účelem řešení své pobytové situace, konkrétně měl v úmyslu zjistit stav řízení o jeho žádosti podané dne 25. 03. 2019 vedené pod č. j. OAM-17091/ZM-2019, kterou požádal v souladu s ust. § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců o změnu zaměstnavatele. Žalobce tvrdil, že předložil správnímu orgánu zaměstnaneckou kartu a cestovní doklad, správní orgán na místě zjistil, že platnost zaměstnanecké karty zanikla ke dni 08. 10. 2019, na základě toho byl žalobce zajištěn a dne 24. 06. 2020 s ním bylo zahájeno správní řízení, jelikož bylo důvodné podezření, že se na území nachází bez platného oprávnění k pobytu. Uváděl, že dále bylo zjištěno, že se žalobce nachází na území neoprávněně v době od 07. 01. 2020 do 24. 06. 2020 a počátek doby neoprávněného pobytu byl stanoven žalovaným na základě informací, odboru azylové a migrační politiky a skutečností obsažených v Informačním systému cizinců. Žalobce nesouhlasil s posouzením věci s ohledem na skutečnosti, které byly obsahem odvolání a které zopakoval v žalobě. Shrnu, že dne 25. 3. 2019 požádal o změnu zaměstnavatele, dne 03. 7. 2019 byl vyzván správním orgánem k odstranění vad žádosti, konkrétně k doložení dokladu o odborné způsobilosti pro výkon požadovaného zaměstnání. Následně měl žalobce správnímu orgánu tento doklad doložit a současně nahlásit změnu adresy pobytu na území České republiky, kterou doložil nájemní smlouvou na adresu x a následně dne 20. 08. 2019 byla vydána nová zaměstnanecká karta s adresou pobytu x. Žalobce namítal, že rozhodnutí č. j. OAM- 17091/ZM-2019, kterým žalobci nebylo v jeho žádosti vyhověno, bylo doručováno na nesprávnou adresu pobytu, tedy na adresu x, tato písemnost mu tedy nebyla oznámena a on nemohl využít svého práva odvolat se proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o změnu zaměstnavatele. Několikrát rovněž navštívil osobně pracoviště správního orgánu se žádostí o sdělení stavu řízení a s ohledem na podané informace byl v dobré víře. Nesouhlasil s tím, že žalovaný není oprávněn hodnotit postup a rozhodování jiného správního orgánu, protože posouzení neoprávněnosti jeho

pobytu je v příčinné souvislosti s řízením vedeným u odboru azylové a migrační politiky. Žalobce se nadále domníval, že stejně jako v jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je stěžejním důkazem skutečnost doručování rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky, kterým bylo řízení o změně zaměstnavatele zastaveno, kdy žalobce namítal, že mu nebylo doručováno na adresu, kterou zcela prokazatelně správní orgán disponoval, když žalobci vydal nové povolení k pobytu s adresou odlišnou od adresy uvedené na rozhodnutí, které mělo za následek zánik zaměstnanecké karty.

3. Žalobce také namítal, že ačkoliv subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje, Listina základních práv a svobod cizincům nepochybně zaručuje práva, která mohou být správním vyhoštěním dotčena. Podle názoru žalobce představují trestné činy z pohledu intenzity společenské nebezpečnosti kategorii protiprávních činů, jež jsou „výrazněji společensky nebezpečnější než správní delikty“, a tak je podle žalobce nutné dospět k závěru, že totéž musí platit v oblasti ukládání správního vyhoštění, nehledě na to, že dopady trestu vyhoštění a správního vyhoštění do soukromého života jednotlivce jsou obdobné, také že právo na soukromý a rodinný život, resp. možné výrazné zásahy do něj, měly být brány v úvahu i v případech ukládání správního vyhoštění.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i svého rozhodnutí, kde bylo plně reagováno na argumentaci žalobce. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
6. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam ze dne 24. 6. 2020 č. j. KRPA-164225-1/ČJ-2020-000022, podkladové materiály ze dne 24. 6. 2020 č. j. KRPA-164225-4/ČJ-2020-000022, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 24. 6. 2020 č. j. KRPA-164225-8/ČJ-2020-000022-SV, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 24. 6. 2020 č. j. KRPA-164225-9/ČJ-2020-000022-SV, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 6. 2020 č. j. KRPA-164225-11/ČJ-2020-000022-SV, odvolání žalobce ze dne 4. 7. 2020, podkladové materiály ze dne 21. 9. 2020 č. j. CPR-26422-2/ČJ-2020-930310-V235, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 2. 10. 2020 č. j. CPR-26422-3/ČJ-2020-930310-V235.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 24. 6. 2020 v 9:45 hod. byla hlídka odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort do ulice X, vyslána na odbor azylové a migrační politiky, kde se měl nacházet cizinec s ukončeným pobytem na území republiky. Po příjezdu byl hlídce, pracovníkem odboru azylové a migrační politiky, označen cizinec, který pobýval na území na základě zaměstnanecké karty, která měla dle uvedeného pracovníka zaniknout dne 8. 10. 2019. Cizinec byl ztotožněn jako I. K., nar. x. x. x, státní příslušnost Ukrajina. Žalobce u sebe neměl žádný doklad totožnosti, jelikož PKP č. x mu bylo odebráno odborem azylové a migrační politiky. Vzhledem k tomu měla cizinecká policie podezření, že se žalobce nachází na území neoprávněně, následně byl žalobce zajištěn. Žalobce byl převezen na Oddělení cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ul. X, kde byla provedena lustrace v dostupných systémech, fotodokumentace a sejmuty otisky v systému AFIS. Vzhledem k tomu, že byl důvod

domnívat se, že cizinec pobývá na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, bylo s ním dne 24. 6. 2020 zahájeno správní řízení podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.

8. Při pohovoru o výsledku účastníka správního řízení ze dne 24. 6. 2019 žalobce sdělil své osobní údaje, dále pak, že jeho dcera se svojí matkou žije na x. Žalobce se narodil v x oblasti ve městě x a v České republice pobývá na adrese X. Naposledy přicestoval do České republiky dne 2. 2. 2019 na biometrický cestovní pas Ukrajiny č. x s vylepeným D vízem České republiky č. x, které dostal za účelem převzetí zaměstnanecké karty, následně v únoru, pravděpodobně 24. 2. 2019, převzal zaměstnaneckou kartu. Nastoupil do firmy, jejíž název si nevybavil, tato firma vyrábí součástky do automobilů, práce v této firmě však byla náročná, tak požádal dne 25. 3. 2020 o změnu zaměstnavatele. Chtěl pracovat ve firmě x v Praze, tato firma dodává zaměstnance do různých oborů. Nebyl si vědom toho, že jeho žádosti o změnu zaměstnavatele nebylo vyhověno a nebyl mu udělen souhlas se změnou zaměstnavatele. Dostavil se na odbor azylové a migrační politiky, aby se zeptal na stav žádosti a dozvěděl se, že mu byl zrušen pobyt, o této skutečnosti nebyl dříve informován. V rámci řízení po něm bylo požadováno, aby doložil do žádosti kopii dokladu o ukončení vzdělání, toto učinil a bylo mu to potvrzeno sms zprávou. Na odbor azylové a migrační politiky se nedostavil dříve, protože mu nejdříve praskl vřed, následně musel rehabilitovat a poté byly svátky a karanténa. Na Ukrajině bydlel sám v bytě, který vlastní společně s matkou a sestrou, jeho sestra žije v zemi původu a matka v České republice. Není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nemá vyživovací povinnost vůči občanu České republiky ani zde nemá žádné ekonomické závazky, kulturní a sociální vazby. Jeho matka pracuje jako uklízečka v hotelu a bydlí společně s žalobcem na adrese na x. V České republice nepracuje, protože nemůže, peníze čerpá z úspor. V současné době nemá dostatečné úspory k pobytu na území ani k vycestování z území České republiky, ale prostředky by si mohl půjčit od matky. Uvedl, že je zdravý, pouze užívá léky na žaludek. V případě návratu na Ukrajinu mu nehrozí nebezpečí a žádná překážka mu v takovém návratu nebrání.
9. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 24. 6. 2020 č. j. KRPA-164225-11/ČJ-2020-000022-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.
10. Žalobce se proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolal, žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2. 10. 2020 č. j. CPR-26422-3/ČJ-2020-930310-V235 žalovaný toto odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

13. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
16. Městský soud v Praze přisvědčuje námitce žalobce, že správní orgány měly v rámci rozhodování o správním vyhoštění postavit na jisto, zda bylo rozhodnutí č. j. OAM-17091/ZM-2019, kterým žalobci nebylo v jeho žádosti o změnu zaměstnavatele vyhověno, doručeno. Ze související judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 Azs 283/2014 – 33, nebo ze dne 27. 4. 2015, č. j. 8 Azs 124/2014 – 59) vyplývá, že pokud by rozhodnutí ve věci dlouhodobého pobytu vůbec nebylo doručeno, nenabylo by právní moci a žalobci by svědčila fikce trvalého oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Za takové situace by nebyly naplněny podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí o vyhoštění by bylo bez dalšího nezákonné.
17. K tomu soud uvádí, že žalobce při výslechu, k otázce zda ví, že jeho žádosti o změnu zaměstnavatele nebylo vyhověno, sdělil: „*Nevěděl jsem to, až dnes jsem se dostavil na Obor azylové a migrační politiky, abych se zeptal na stav žádosti, jestli už bylo rozhodnuto a dověděl jsem se, že mám zrušený pobyt.*“ Správní orgán prvního stupně tedy vyšel z kontroly cizince v Cizineckém informačním systému a z Informace k pobytu cizince K. I., nar. x. x. x, stát. příslušnost: x, kterou zpracoval Odbor azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Cigánkova 1861/2, 148 00 Praha 4, v této bylo sděleno, že žalobce pobýval na území České republiky na základě zaměstnanecké karty s platností do 10. 2. 2021, tato zaměstnanecká karta zanikla ke dni 8. 10. 2019 v souladu s ust. 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplnil podmínky pro udělení se změnou zaměstnavatele, a že jiné řízení, které by cizince opravňovalo k pobytu na území, v současné době u správního orgánu neprobíhá. Správní orgán prvního stupně tak uzavřel, že žalobce překročil povolenou délku pobytu v schengenském prostoru o 170 dnů. Tento postup soud považuje za správný, neboť žalobce nevzněl žádnou konkrétní námitku a správní orgán tak neměl důvod pochybovat o zjištěných informacích.
18. Ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 7. 2020 však žalobce uvedl velmi konkrétní námitku, že rozhodnutí v řízení vedeném pod č. j. OAM-17091/ZM-2019, kterým žalobci nebylo v jeho žádosti o změnu zaměstnavatele vyhověno,

bylo doručováno na špatnou adresu a tedy, že rozhodnutí na základě kterého by měl být žalobce vyhoštěn, dosud nenabylo právní moci. K tomu žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že: „OAMP dospěl k závěru, že účastník řízení nesplnil zákonné podmínky pro změnu zaměstnavatele a zaměstnanecká karta cizince ke dni 8. 10. 2019 zanikla. Správní orgán I. stupně ani odvolací orgán pak nejsou oprávněni řízení u OAMP přezkoumávat či činit si úsudek o jeho správnosti (zákonnosti).“ a dále, že „Správní orgán I. stupně ani odvolací orgán tedy není oprávněn hodnotit argumenty účastníka řízení, z jakého důvodu považuje rozhodnutí vydané OAMP pod č.j. OAM-17091-13/ZM-2019 za nepravomocné, neboť toto není předmětem tohoto řízení, ale je věcí přezkumu vedeného jiným správním orgánem.“ a také, že „Pokud účastník řízení nedoložil, že platnost jeho zaměstnanecké karty nezanikla, vychází správní orgán I. stupně i odvolací orgán z údajů uvedených v informačních systémech Policie České republiky a nashromážděného spisového materiálu ...“ S tímto názorem se Městský soud v Praze nemůže ztotožnit, protože jak je uvedeno v bodě 16 tohoto rozsudku, pokud by rozhodnutí v řízení vedeném pod č. j. OAM- 17091/ZM-2019 nebylo doručeno, tak by žalobci svědčila fikce trvajícího oprávnění k pobytu a rozhodnutí o vyhoštění by bylo bez dalšího nezákonné. Žalobce si tedy v odvolacím řízení měl zajistit takové podklady, ze kterých by bylo nade vší pochybnost zřejmé, že rozhodnutí, které je podkladem pro rozhodnutí o vyhoštění, nabylo skutečně právní moci dne 8. 10. 2019. Soudu je z jeho činnosti známe, že v obdobných případech si správní orgán vyžádá od odboru azylové a migrační politiky jejich rozhodnutí s doložkou právní moci a doručenkou, při takovémto postupu, by mohl žalovaný zcela jistě kvalifikovaně vyhodnotit námitku žalobce ohledně doručování na špatnou adresu, protože z materiálů již obsažených ve správním spise je zřejmé, že v době kdy bylo řízení č. j. OAM- 17091/ZM-2019 ukončeno, tedy dne 17. 9. 2019, tak žalobce byl již v evidenci cizinců s povoleným pobytem veden na nové adrese x, konkrétně ode dne 29. 7. 2019.

19. Jak vyplývá z komentářové literatury k soudnímu řádu správnímu, tak zásadním doplněním dokazování je i taková situace, kdy správní orgán neprovede důkaz jediný, který je však pro posouzení věci stěžejní nebo pokud je správnost takového důkazu zpochybněna. Pod písm. b) ust. § 76 odst. 1 s. ř. s. tak patří případy, kdy správní orgán k určité skutečnosti sice učinil dokazování, ovšem v nedostatečném rozsahu, takže skutkový závěr z něho učiněný nelze mít za přesvědčivý, vylučující všechny rozumné pochybnosti. Porovnáním obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s obsahem správního spisu mohou soudy zjistit, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, je v rozporu se správním spisem nebo v něm nemá oporu. Toto ustanovení dále pokrývá případy, kdy skutkový stav, ze kterého správní orgán vycházel, vyžaduje podle názoru soudu rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Všechny tyto důvody, jsou-li žalobcem namítány nebo brání-li v přezkoumání rozhodnutí v mezích žalobních bodů, zakládají povinnost soudu napadené správní rozhodnutí zrušit.
20. Soud tak uzavírá, že z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisovém materiálu a vyžaduje zásadní doplnění [ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 s. ř. s.
21. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč

[ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Právní zástupkyně žalobce není plátcem DPH, proto soud nepřiznal k odměně za zastupování částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Náhrada nákladů řízení tedy celkem činí částku ve výši 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. prosince 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně